

ՍՐՏԻՍ ՏԵՆՉԱՆՔԸ

Անհաւաս դարիս յուսահաս զաւակ,
Կարօս եւ՛մ տեսիդ յուսոյ արեգակ,
Ես սէր փնտնեցի եւ ծաղիկ բնութիւն
Եւ սիրոյ կեանքի սուրբ ազատութիւն:

Աւա՛դ, մանկական ցնորներ սիրուն.
Կոյսի նազանքով անցաք երեւուն
Եւ ^էսիրտս որբացած այրուում է լալիս,
Մայր մեռաւ թօզոյն յուսասոյ կեանքիս:

Եկե՛ք պատեցե՛ք անցած ստուերներ,
Եւ ներշնչեցե՛ք նոր նոր ^էերագներ:
Ցնորքն ու երագ հերոսի կրօնում,
Ցնորքն է քառեղ գիտունի ^էզանգում:

Ցնորքն ու երագ մեր կեանքի թելեր
Մարդու մեծութեան, հանձնարի շնկեր.
Երկինքն մարդկութեան ցնորքն է սիրում.
Այնտեղ մարգարէն գալիքն երագում:

Երագ եւ՛մ ^էմտնում եւ ոչ տեսութիւն,
Կեանքի ծառն է միայն զուարթ ու սիրուն.
Սեւ կասկածն է հիմք դարիս գիտութեան
Հեռու ինձանից կասկածն յարիսեան:

Տուե՛ք շողշողուն փայլը աստղերի,
Սրբազան ^էոգին մարգարէների,
Եւ քանասեղծի վառվառ երագանք
Այս է իմ սրտի այրուող տենչանք:

ԽՈՍՏՈՒԿ